

vidt man er berettiget til at forlange saameget, som man har forlangt, troer jeg, at Thinget uden at træde Ret og Villighed for nær kan nedlægge paa disse Punkter og altsaa gaae ind paa Forslag som det, jeg har stillet under Nr. 3. Mere har jeg ikke for Øieblikket at bemærke til disse Endringsforslag.

N. Jensen: Jeg skal blot tillade mig at spørge den ærebe Formand, om det dog ikke vil være rigtigt at tage Forslaget under Nr. 4 tilbage allerede paa dette Stadium af Forhandlingerne.

Formanden: Tager den ærebe Rigsdagsmand Forslaget under Nr. 4 tilbage?

N. Jensen: Ja, jeg bad før om Tilladelse til at gjøre det, men den ærebe Formand meente, at det var rigtigt at vente dermed til paa et senere Stadium.

Formanden: Ja, jeg troede, at der var Tale om et Forslag, der hørte til et senere Affnit.

Da Ingen optog Forslaget, var det saaledes bortfaldet.

Tscherning: Jeg har begjært Ordet i Anledning af en Bemærkning, der blev gjort angaaende det Tillæg, som er opført paa Finantslovsforslaget til Revisionsdepartementet, for paa engang at besvare Spørgsmaal, der senere kunne blive stillede angaaende den samme Sag; det er ikke omtalt i Betænkningen, fordi det er omtalt saa fuldstændigt ved første Behandling, og det er vigtigt, at man holder det fast netop som en almindelig Regel, der ikke kan lide nogen Forandring. Ved første Behandling blev her spurgt: Maae vi ikke forstaae Ministerens Maade, iaar paa Finantsloven at opføre de forskjellige Beløb, der følge af Love, som endnu ligge til Forhandling, saaledes, at dersom disse Love ikke ere vedtagne, inden Fi-

nantsloven sidste Gang gaaer igjennem dette Thing, ville de blive udstemte af Finantsloven med det hele Beløb; der vil da ikke mere kunne skaffes nogen Bevilling for dette Beløb i dette Aar, og Lovene maae da, naar de blive vedtagne, betragtes som bestemte til først at komme til Udførelse næste Aar, i Genhold til en ny Bevilling? Dertil blev af den ærebe Indenrigsminister, saavidt jeg husker, svaret paa det Bestemteste, at saaledes var det at forstaae. Den Bøsning, vi for Øieblikket ere come til, havde jo sin Grund i den Uoverensstemmelse, der var tilstede mellem begge Thing; det ærebe Thing vil erindre, at man herfra havde gjort Alt, hvad man kunde, for at lette hele Finantsposteringen, idet man ved at behandle de særskilte Love havde søgt ved en Bevillingsparagraf paa hver enkelt Lov at gjøre dem til Bevillingslove, for saaledes at lette det hele Regjeringsmaskineri, men der blev fra det andet Things Side lagt saa at sige uoverstigelige Hindringer iveien, der nødte os til, forrige Aar at komme til en Postering paa Finantsloven, som jeg for min Part aldrig kan see paa uden med et Smil. Jeg har aldrig nogetsteds seet en lignende Postering, og jeg har igrunden aldrig tænkt mig, at den kunde være mulig. Den Bei, man nu er flaaet ind paa, er correct, naar man fører den igjennem til dens sidste og yderste Consequentser, der ere, at enhver Lov, der bliver antaget, efterat Finantsloven er gaaet herfra, og hvis Beløb altsaa ikke er opført paa Finantsloven, ikke tør komme til Anvendelse, før en ny Finantslov er vedtagen, og hvis dette Thing vil i finantfelle Sager holde, jeg vil ikke sige paa sin Værdighed, men paa sin Ret, saa skal det, naar Beløb, der støtte sig til saadanne Love, nogensinde komme frem paa Til lægsbevillinger, forkaste dem, indtil vi komme til den simple Maade at behandle Sagerne paa, som er nødvendig for os at fastholde, den, at vor Ret til først at behandle alle Love, der blive Bevillingslove, bliver respeceteret.